

Island rundt

Den 4 Juli 94. - Det er som om rejsen allerede er begyndt, vi har været på Århus Havn og aflevere bilen, den er blevet forsvarlig fastgjort i en 40" container sammen med 3 motorcykler. Forude venter en uforglemmelig rejse.

Den 10 Juli sætter vi os i flyet i Billund, destination Reykjavík, flyvetiden er beregnet til 2 timer og 50 min. Tidsforskellen er 2 timer, så vi er fremme knap en time efter vi tog fra Danmark.

Her er lyst døgnet rundt og vi lagde os ind på campingpladsen i Reykjavik. De første 3 dage brugte vi til at kigge nærmere på byen. Vi kørte byen tynd med de lokale busser, det var en oplevelse i sig selv, man følte sig hensat til Italien, horn og speeder blev flittigt brugt.

Onsdag den 13 Juli kunne vi hente bilen hos Eimskip, det var som at gense en kær ven. Vi flyttede ind øjeblikkelig, fik fyldt alle tanke og satte kursen mod Pingvellir *), som nok bedst kan sammenlignes med Jelling eller Himmelbjerget. Det er et fantastisk område med dybe kløfter der er fremkommet ved vulkansk aktivitet for tusinde af år siden.

Derfra kører vi til Gullfoss og Geysier. Man kan tydeligt fornemme at man nærmer sig et vulkansk område, røg og svovlholdig damp hvæser op af jorden og Stokkur geysieren springer med ca 5 til 8 min mellemrum og sender sin kogende vandsøjle 30 meter op i luften og det er ikke engang til ære for turisterne.

Over højlandet

Kursen bliver sat mod nord og vi kører en af de klassiske fjeldveje, Kjölur-ruten. Imellem de to gletchere Langjökul og Hofsjökul ligger Hveravellir. Midt i et goldt gråt ørkenområde er der pludselig en lysende grøn oase med varme kilder. Her kan man sidde i 40 varmt vand til halsen og betragte de hvidklædte bjergtoppe i horisonten, og føle den velgørende varme i krop og sjæl.

Vejene, ikke mindst de på højlandet, kan virkelig kaldes "off-road". Allerede efter et døgn rejse er støddæmperen i forreste højre side ødelagt. Med hjælp fra en meget imødekommende islænding lykkedes det at finde den helt rigtige forretning i Akureyri og få købt to nye støddæmpere. Vi indlogerede os på campingpladsen og Michael brugte hele aftenen på reparationen.

Island viste sig fra sin smukkeste side, vejret var skønt og Akureyri er en meget dejlig by med masser af træer, fine haver med græsplæner som små golfbaner, geothermisk opvarmede friluftsbade, Botanisk have og meget andet.

*) Vi har valgt at bruge de islandske navne og bogstaver:

ð = udtales som blødt "d"   Þ = udtales som engelsk "th"

Ved Mývatn

På vej mod Mývatn kommer vi forbi Goðafoss, Gudernes vandfald som er meget let tilgængelig, et sted hvor vandmasser kaster sig ud over store lavaformationer, at sidde her og lytte til vandets brusen giver én ro i sindet.

Søen Mývatn er 36 km i omkreds, området er meget unikt. En kogende lavaflod har engang dækket søen og dampen fra den kogende sø har sprængt sig op gennem lavaen som mange steder står som store søjler ude i søen. Her er et enestående fugle og dyreliv og laksen fra søen er en af Islands specialiteter.

Forvredne lavaformationer kranser søen. Dimmuborgir er et canyon-lignende område med fantastiske naturskabte "bygningssværker", i baggrunden knejser Hverfell, et enormt kegleformet sort slaggebjerg, hvorfra der er en enestående udsigt over hele Mývatnområdet.

På campingpladsen i Reykjalið havde ikke mindre end 6 danske Land-Rovere bygget rede. Det blev sent på aftenen og selv om det er lyst hele døgnet, kan man jo ikke tillade sig at holde palaver hele natten. Næste dag kørte vi videre efter at have fået mange nyttige informationer fra alle de andre, om ting og steder i området man absolut skulle se og det var ikke så lidt.

Vejret var skønt, først kørte vi ud og badede i et herligt friluftsbad, og så gik turen til Krafla, et område med hektisk, store boblende mudderpøle, der er en stank af rådne æg og dampen hvæsedede op af jorden, så man bliver helt betænkelig. Fjeldene har kolosal mange forskellige farver og man kan mærke varmen fra jorden så det er med ikke at træde ved siden af. Ikke så langt fra Krafla ligger den udslugte vulkan Viti, med en sø i bunden der ligner en kostbar blå opal. Himmelen og resten af vinterens sne spejlede sig i søen, - her var helt stille.

Odins 8-benede hest

Nu går turen ud til Europas største vandfald Dettifoss hvor cementgrå vandmasser styrter sig i dybet med en øredøvende larm, der er en gåtur på godt en km derud, igennem et månelandskab af lava. Vi fortsætter videre nordpå til Ásbyrgi.

Ásbyrgi er en kæmpe hesteskoformet 3,8 km lang dal, der er omgivet af op til 90 m lodrette klippesider, de eneste der kan færdes på dem er ynglende havfugle, som sidder og griner så det giver ekko i hele dalen. Dalens hesteskoform stammer i følge den nordiske mytologi fra et "hovaftryk" af guden Odins 8-benede hest Sleipner.

Turen går nu nord om Tjörnes, hvor man kommer meget højt op der er en storslået udsigt udover det kæmpe delta som elven Jökulsá á Fjöllum har dannet. I Húsavík var vi i banken og fik handlet .

Sprengisanður

Det store ørkenområde mellem Akureyri og Landmannalaugar hedder Sprengisanður, det samme kaldes vejen, eller rettere hjulsporet, som kun er åben 3 måneder om året. Nogle få km fra ruten ligger Aldeyafoss et

fantastisk smukt vandfald der løber i en gang af basaltsøjler der ser ud som om det hele var designet og udført i tilhuggede 6-kantede sten.

Vi besluttede at overnatte på stedet og det var en sjov oplevelse, der kom mennesker hele natten igennem for at se på fossen. Man har på fornemmelsen at islændingene er på stikkerne døgnet rundt for ikke at gå glip af de lyse timer.

Klokken 9 næste morgen var de første turistbusser på pladsen. Folk pilede afsted ned til fossen og kom helt stakåndede tilbage efter ca 20 min. Hvor er det dejligt at have tid til at nyde dette smukke land i sit eget tempo.

Vi fik nogle gode råd af chaufførerne på busserne om hvordan man kan "læse" elven. Vi kørte Sprengisandur hele dagen, en meget barsk strækning, grå ørken så langt øjet rækker. Men ørkenen er prydet med tusindvis af små lilla, gule og hvide blomster. Vi har passeret utrolige scenerier haft sneklædte bjerge omkring os på alle sider. Der har også været en del elvpassager.

Vi slog lejr ved Tungna-elven, om natten blæste det op til storm så vi var bange for at hele toppen skulle blæse af, men næste morgen skinnede solen og her var bare så eventyrligt smukt. Vi kørte nu til Hella, en meget velfriseret lille by hvor man i byens meget udvidede butik kunne købe alt mellem himmel og jord. Til stort set samme priser som i Danmark. Der er lige een undtagelse, en 36 stk papirbilledfilm kostede næsten 73,- danske kroner.

Efter vi havde provianteret kørte vi videre til Skogafoss, et smukt vandfald der ligger ud til haver syd for Mýrdalsjökull. Her er der en dejlig campingplads hvor vi slog os ned. Den 20. juli vågnede vi kl 7, solen skinnede, vandfaldet faldt og køerne gik fredeligt ovre på de stejle lavabjerge og græssede, alle på pladsen sov i deres kulørte kuppeltelte og det var en lise for sjælen at sidde her og drikke morgenkaffe medens hele pladsen langsomt vågnede.

Med fly til Heimaey

Nu gik turen til Bakki, en lille flyveplads hvorfra man kunne komme over til Heimaey på bare 5 minutter med et lille charterfly. Det kostede 250,- Dkr pr person tur/retur, det blev en utrolig spændende oplevelse.

Medens vi ventede på at det blev vores tur til at komme med det lille fly, ville Michael lige checke bilen. Han havde konstateret noget fugtigt ved det ene baghjul og var bange for at det var noget alvorligt, men jeg kunne berolige ham med at det var opvaskevand fra morgenkaffen.

Det var en oplevelse at komme til Heimaey med sådan et lille fly. Vi fløg ind over lavaen som stadig dampede efter mere end 20 år. Øen beboes af ca. 6000 mennesker og er Islands vigtigste fiskerihavn.

Vi tog en guidet tur øen rundt og fik fortalt om beboernes genvordigheder under og efter vulkanudbruddet, man skal vidst nok være af en bestemt støbning for at holde til at leve på en vulkan.

Omkring en trediedel af byen er stadig dækket af et 5 m tykt lava tæppe, nogle steder er huse delvis knust under store sten. Kigger man ind mellem

bygningerne kan man mange steder se lavaen danner en naturlig endevæg i haverne.

Vi var oppe og se den "nye" lava, herfra henter øen sin geothermisk energi til opvarmning. Helt oppe ved arnestedet var lavaen stadig så varm at man kunne koge æg i den ved bare at grave 15- 20 cm ned.

Vi brækkede et lille stykke lava af, det var helt varmt, men efter ca 1/2 time var det lige så koldt som alle andre sten, så konklusionen må være, at på det sted vi tog stenener der direkte forbindelse ned til jordens indre - -

Masser af vand

Vel tilbage på hovedlandet fortsatte vi til et område der hedder Þorsmörk, her er der jøkler på tre sider og i sagens natur en utrolig masse vand der skal forceres og der er selvfølgelig ingen broer over vandløbene, som der står på skiltene.

Vi havde fra de islandske chauffører hørt om nogle japanere der for et par år siden havde forsøgt at passere et vandløb i en lille firhjulstrækker. Bilen blev taget af strømmen og væltede om på taget, de 5 personer omkom og bilen fundet 7 km nede ad elven.

Efter ca 20 km kom vi til et vandløb som vi ikke turde passere og besluttede at slå lejr for natten, her var den fineste lille gletchersø som solen farvede med sine gyldne aftenstråler.

Det at solen skinner er jo vidunderligt, men det har den ulempe, at afsmeltningen sker meget hurtigt, så vandet i elvene svulmer op, så er man nødt til at vente til næste dags morgen for at komme over.

Der var dog ingen ide i for os at køre længere, da vi skulle samme vej tilbage og nu nærmede tiden sig for vort Islandstræf, hvor vi havde sat folk stævne den 23. Juli.

Træf ved Alftavatn

Søen Alftavatn er et smukt sted på den vanskelige fjeldrute "Fjallabakka Syðri", der løber øst-vest mellem Hekla og Mýrdalsjökull. For at komme dertil skal der forceres en utrolig masse vand, som ikke nok med at det er vådt, kun er +4° og kommer med en fart som "skulle det have været afsted igår". Islændingene strør ikke om sig med skilte, ved indkørslen til fjeldruterne meddeler et lille unseelig skilt, at der ikke er bro over vandløbene. Der findes også et andet skilt, som er mere omfattende, det forklarer på både islandsk og engelsk hvordan man skal forholde sig ved passage af et vadested.

I en blandet landhandel havde vi købt et kosteskæft, det blev afmærket for hver 50 cm. Hvis vi var alene og ikke umiddelbart kunne se hvor der var bedst at køre, var vi nødt til at vade over med sikkerhedslinje og med skæftet måle vanddybden, føle efter om der skulle være store sten og på den måde finde det sikreste sted at krydse. Hjemmefra havde vi desuden medbragt lange skridtstøvler for ikke at blive våd i det kolde vand.

Nogle kilometer inden vi nåede det største og dybeste af vadestederne mødte vi en islænding der lige kom derude fra, han tegnede i skidtet på sin bil og fortalte på Islandsk om den store sten vi skulle have på vores højre side. Men pludselig meddelte han,

- kør efter mig. Det gik over stok og sten og gennem endnu mere vand. Det slog mig, at der ikke står noget om at man skal have sætteskipper-eksamen for at rejse i Island.

Og så stod det der pludselig igen, skiltet der kan få alle advarselsslamperne til at blinke. Det viste sig at der var en høj smal bro til "vadefuglene" så jeg fo'r over på den anden side for at forevige TOYOTA'ernes kapsejlads. - Tak skæbne, der fik vi s'gu da vand for alle pengene, men jeg syntes nu at de skulle have bygget et kraftværk på stedet.

Álftavatn ligger i 537 m højde, en smuk sø kranset af irgrønne bjerge med sneklatter på, - hele sejlturen værd. Den 23. juli var en fin dag, solen var gavmild, vasketøjet blev tørt og kl 19 ankom Niels Vendelbo og Helle i Unimokken, på pladsen var Jess Lundberg ankommet allerede ved middagstid. Problemet var nu, at de 3 motorcyklister holdt nede ved det før omtalte vadested, trætte og våde, vi holdt en kort rådslagning.

Niels Vendelbo og Michael fik sandstigerne i Unimokken og en time senere arriverede de alle på pladsen. Campingfatter gjorde endog meget store øjne og meddelte at at det var første gang nogensinde der havde været motorcykler på stedet.

De unge motorcyklister var ikke udelt begejstrede for turen herop, og cyklerne var med garanti også meget renvaskede. Vejret var nu pludselig slået over i regn og rusk, varme og islandsk deltagelse var det også meget småt med.

Vi fik lavet en hyggelig lejr og fyret op i grillen. Og så stod den på "Heita pylsur" og kaffepunch. Ud på natten blev det et forrygende stormvejrog om morgenen var sigtbarheden under 50 m. Det var meningen at vi alle skulle køre nordpå ad Fjallabakka Syðri, men der ville vandet være endnu højere.

Vi tog MC'ernes bagagen og kørte de 7 km tilbage til vadestedet, hvor vi hjalp hinanden med at få cyklerne over gangbroen, så de kunne komme den samme vej tilbage.

Omvej til Landmannalaugar

Vi tre biler ville forsøge at køre den anden vej ud af området, vi var ude og cirkle rundt i et fantastisk landskab, bestående af høje lavaformationer og kulsorte askebjerge, dækket af lidt for rigelig sne til at vi kunne komme igennem til Landmannalaugar, så for at komme dertil måtte vi ud på en længere omvej over Hella.

Turen til Landmannalaugar går gennem et meget grønt og frodigt område. Selve stedet er noget helt for sig selv, med varme kilder som folk bader i døgnet - og det meste af året - rundt. Der er ikke indkørsel, men indsejling til pladsen, hvor man skal passerer ikke mindre end 2 vandløb, det ene dog med 25 grader varmt vand.

Vi havde ikke det bedste vejr, så vi lå underdrejet et døgnstid i regn og plovstorm og hundekoldt var det også. På et tidspunkt hentede vi skoldhedt vand i "vaskemaskinen", vores 10 liter plastikspand og så sad vi og klamrede os til den for at holde varmen (på samme tidspunkt var der hedebløge i Danmark).

Her er der virkelig gang i den, der holder 7 busser af dem fra "Wild-life" med en flok vadefugle i hver. De bor i en lejr af kulørte telte, her er meget vådt og næsten ikke til at finde en tør plet at stille teltet. så bardunerne må holdes på plads af store lavablokke for ikke at blæse væk.

Det damper og bobler fra vandet, man går over nogle træbroer til det sted hvor man kan bade, det er lige for foden af en 5 m høj lavamur, vandet kommer fra en kilde under en stor sneklat og forgrener sig ud i flere små løb.

Her er der de sødeste små fugle, de minder mest af alt om musvitter og flyver lige så hurtigt og pludselig lander de så i vandet og flyder rundt som små korkpropper, de har lange tynde næb, som siger, at de lever af insekter og det er tydeligt at se at de helt efterlever Darwins teorier.

Broen er faldet ned

Vi fortsætter nu til Öfærufoss hvor der indtil foråret '93 var en naturlig bro over vandfaldet, den styrtede ned på grund af meget voldsomt tøbrud. Det er en skam, for det var en af Islands store attraktioner.

Turen går nu ned til kysten, Skaftfell og Svartifoss er imponerende syn. Næste dag går det videre til gletchersøen Jökulsárlón, med de mest betagende turkisblå isbjerge, der fredeligt ligger og vugger i søerne og venter på at de skal smelte så meget, at de kan komme under broen og ud i havet.

Vi møder igen motorcyklisterne på den 16 km vanskelige vej op til stedet, hvor man kan køre snescooter på Vatnajökull. Vi parkerer modreskibet med storslået udsigt til alle sider og snakker løs over en gang te og marmelademadder.

- Om det var sjovt at køre på snescooter ?
- Mon ikke, de tre var helt store i hovedet af begejstring.

Vi aftalte at mødes i en "hot pot" i Höfn efter vores tur på toppen. Motorcyklerne holdt fint parkeret udenfor badet med hele oppakningen på. Island er et herligt land at rejse i, ingen plat, ingen der stjæler noget, masser af rent vand, natur og så disse skønne oaser af velgørende varmt vand.

Da vi arriverede kom der 3 hoveder til syne oven plankeværket og få minutter senere svømmede vi alle lystigt rundt i 30° varmt vand, de små boblebassiner var henholdsvis 35°, 40°, 42° det sidste dog for meget for sådan nogen som os. Her er lækkert og frem for alt rent.

Hvor der er en vilje - -

Da vi nu var en bil og tre motorcykler sammen, besluttede vi at følges ad for at kigge nærmere på vejen over Lónsheiði, ifølge guidebogen (fra '92), skulle

den nok ikke være til at køre, men tænk nu hvis bogen ta`r fejl ? - det har man før været ude for.

Ja-ja, den første del af den 25 km lange vej var der da, og det går bare opad, pludselig får man en sky trukket ned over øjnene, hvor fa`n blev vejen af ?

Første MC kommer tilbage,

- du Nielsen den er ikke så go', - vejen er faldet ned.

- er vejen faldet ned ? - Vi kører lige op og kigger på det.

- det der, det betyder ikke noget, vi skal bare lige have flyttet lidt jord og nogle sten.

Jens-Christian bliver udstyret med skovlen, Marianne og jeg finder store sten og de to Michael'er går videre for at rekognoscere og VOILA en halv time senere kan vi køre videre. Der er et par steder mere der skal passeres med lidt behændighed, men vel nede på den anden side kan vi kun sige:

- hvem var det der sagde, at her ikke var nogen vej ?

Vi fortsatte ud til Djúpivogur, luften var kold og klar, havet ligger spejlblankt, og her er en dejlig duft af rosmarin, månen kommer til syne stor og gul og solen pakker klipperne ind i lyserøde vatskyer, mørkt bliver det ikke her i midnatssolens land.

I Egilsstaðir fik vi alle fyldt alt det benzin på vi kunne have og kørte nu langs den smukke turkisblå sø Lagarfljót, omkranset af den mest utroligt grønne vegetation, vi passede gennem en af Islands få skove af lavstammede birk og nåletræer, efter 30 km drejer vi fra op mod Snæfel.

Nord for Vatnajökull

De første 20 km kører vi på et gråt livløst fjeldplateau, vejen er helt lige, ren autostrada, men pludselig skifter landskabet karakter og der kommer vand i hjulsporene. Selv om vejret er meget fint, er det dumt at slå lejr heroppe på højsletten, det kan hurtigt kan ændre sig.

Så for Søren, nu har de været ude med de gule skilte igen. Oppakningerne ligger godt og tørt i bilen. Michael Sanco var første mand over vandet og han blev våd - meget våd. Resolut stillede han cyklen fra sig og vadede tilbage over elven og tilbød de to andre at trække deres cykler over på den anden side, som han sagde:

- det er da ikke nødvendigt vi bliver våde allesammen, og det kunne han da godt have ret i.

Efter et par timers kørsel kommer vi til en meget stejl nedkørsel, vi havner i en dejlig grøn dal med en brusende elv i bunden. Her slår vi lejr for natten, det var efterhånden blevet midnat og vi skulle lige have lidt varmt at spise og drikke før vi gik til køjs.

Vi kom op til godt vejr, fik pakket alt bagagen i moderskibet, og inden vi kørte fik vi også lige vendt verdenshjørnerne en halv omgang. Da vi sad i bilen aftenen før over en kop varm chokolade, havde vi fået vendt lidt op og ned på nord og syd. Men pludselig behagede solen at vise sig i vest kl 9 om morgenen, det kunne umuligt passe. Jeg fik øje på Michael Nielsens værktøjsrulle, som han meget praktisk havde lagt til tørre lige bag kompasset

og da jeg flyttede den tog nålen en halv omgang. Michael Sanco havde et almindelig spejderkompas og det placerede også solen i øst og det valgte vi at stole på.

Det betød at vi skulle følge elven en lille km, men så skulle vi altså ever på den anden side for at komme videre. Michael S forsøgte at køre over men det var for dybt så de to Michael'er hjalp hinanden med at skubbe de tre cykler over hvorefter undertegnede fragtede bil og passagerer over på den anden side.

Ved vadestedet lå en forholdsvis stor gård, som vi dog ikke hæftede os særligt ved, nogen tid senere blev vi klar over at den hedder "Aðalból" og var centrum i Ravnkel Fløjsgodes Saga. Men det er en hel anden og meget barsk historie.

Kæmpevulkanen Askja

Vi er på vej mod Askia, Islands største vulkan med en omkreds på 54 km. Hvilket brag det må have givet i 1875 da Viti, en lidt mindre vulkan i den store Askia-krater, eksploderede og dækkede det halve af Island i slagger, aske og pimpsten.

Solen stråler og MC'isterne boltrer sig i det storslåede landskab. Det sidste stykke op til Askia er en 8 km lang køretur i kulsort lava der ligner størknet karamel. Der er godt en halv times gang ud til kratersøerne, ad en afmærket rute som ingen fulgte, folk gik halvvejs oppe på bjergsiden i en masse mudder og sne, vi havde strid modvind derud.

Det var et smukt syn, en meget stor blå sø, der efter sigende skulle være 300 meter dyb og på kanten af den ligger så den anden kratersø, der er 200 meter i diameter og der er lige så langt ned til vandspejlet i bunden. Der lugter meget af svovl men vandet er så varmt at man kan bade i det, selv om det mest ligner gule ærter.

Jens-Christian og jeg tiltrådte tilbagevejen og blev enige om at tage den afmærkede rute.

- OHHH SHIT ! - efter ca. en km kunne sneen pludselig ikke bære, vi forsøgte forgæves at gå på vandet, - men så kunne det også bare være lige meget. Vi måtte gå 50 meter i vand til knæene.

Efter den kølige vandgang, fortsatte de tre motorcyklister mod Mývatn og vi overnattede på campingpladsen ved Askia. Vi kom snak med et Islandsk par, de fortalte om spændende steder og gode ruter vi med fordel kunne køre på turen rundt, og inviterede os på besøg når vi kom til Reykjavík.

31. Juli kl. 9 var vi klar til at køre, vi tog den nordlige rute F 98 mod Nýidalur, en strækning på 115 km, ruten var blevet åbnet 5 dage tidligere. Sporet går i en stor bue syd om Askia krateret og det var noget af en køretur vi kom ud på.

Efter ganske kort tid gik vejen over til ren ørkenkørsel, det kulsorte sand føg en halv meter over underlaget, gule markeringspæle angav retningen, det var også strengt nødvendigt, sandet slettede vore spor pr. omgående.

Dette område strækker sig over ca 10 km. Så pludselig kommer lavaen, store rufede kandis-lignende blokke der tårner sig op i 3 til 5 meters højde, man føler sig som en myre i en bolchekrukke, området er enormt, sort lava så langt øjet rækker.

Vi tygger os langsomt igennem, køretøjet vrider og vander sig, hastigheder er reduceret til skridt-gang, 5 til 7 km/t. Så skifter terrænet til store sten og snart efter igen lava, denne gang ligner det en kæmpe gryde stift havregrød. Det var ren rutchebane, men de gule pæle er der gudskelov, ellers havde man været lost i denne labyrint.

De 115 km tog 7 timer, - efter sigende Islands værste vej, jeg er tilbøjelig til at give dem ret. Intet sted i verden har man så meget fornøjelse af hver eneste dråbe benzin som her.

"Vadefugle"

Cirka 25 km før Nýidalur, efter at have passeret endnu en elv, fik vi øje på tre "vadefugle" der stred sig frem mod den kolde bidende vind, en af dem havde ingen støvle på sin ene fod og det var tydeligt at han havde store problemer.

Vi standsede og spurgte om de havde brug for hjælp. De viste sig at være tyskere, de havde valgt den sydlige rute fra Askia, den der går tæt ind mod Vatnajökull. Der havde været meget vand at passere på ruten, så en af dem havde fået et stort åbent gnavesår på hælen.

Vi tilbød dem et lift, som de sagde ja tak til, da de havde forviset sig om, at de kunne komme op at køre alle tre med deres bagage. I Nýidalur, midtvejs på Sprengisanður-ruten, satte vi dem af og de var meget taknemmelige. De indrømmede, at afstanden på landkortet ikke så nær så besværligt ud, som den var i virkeligheden. Det var rart for os, at vi var i stand til at hjælpe dem.

Da vi kom til Akureyri var det meget fint vejr, efter en tur i friluftsbadet - med herligt varmt vand, tof vi turen rundt om Tröllskagi til Glaumbær, som er Islands svar på frilandsmuseet, gamle huse med metertykke tørvevægge, små sirligt indrettede stuer, soverum, forråds-kamre, køkken og værksteder, alt sammen delvis nedgravede i jorden. Det må have været barske vilkår, at opretholde livet her.

Nu blev kursen sat vest på, vi skulle ud på Snæfellsnes. Her overnattede vi på havnen i Stykkishólmur, det var en smuk aften med en betagende solnedgang og alt åndede fred og idyl. Byen havde en god bager, hvor vi fik købt friske forsyninger af brød, mælk, smør og æg.

De fredløses hule

På vej rundt om den yderste spids af halvøen, blev sigtbarheden meget dårlig. Det var derfor ikke meget vi kunne se af dette smukke sted. Efter et kort ophold ved det historiske Borg, kørte vi atter ind på højlandet, til Arnavatnsheiði og lavahulerne Surtshellir.

En tyk lavaflod ligger imellem fjældene og her har naturkræfterne igen været på spil og kreeret kæmpe huler inde i lavaen, her er 1300 meter lange

gange med 10 meter til loftet. Et barskt og uhyggeligt sted, hvor de fredløse i gammel tid blev forvist til, hvis de kunne overleve her i 20 år var de frie mennesker igen. Der er bare lige et lille men, alle havde lov til at dræbe dem.

Om aftenen, den 4. august, ankommer vi til Reyhjavik. På vej gennem centrum bliver præjet af Hørður, vores islandske ven fra Askia, vi bliver straks inviteret med hjem, det var hyggeligt. De ville gerne vise os Edens Have i Hveragerði, en hel by der er baseret på geotermisk energi og hvor man kan dyrke citrusfrugter og bananer. Et meget spændende sted.

Den blå lagune

Hørður tilbød at hjælpe med udslibning af bilen, så kunne vi bo i den til og med søndag, hvor vi skulle flyve hjem, det var dejligt. Vi benyttede de sidste dage til at se nærmere på Reykjanes og tilbragte en hel eftermiddag i "Den Blå Lagune" et utroligt sted med helsebringende bade i turkisfarvet vand, der er farvet af kisel, de kulsorte lavaformationer er kridhvide hvor vandet skyller hen over den.

På stedet er der et kæmpestort kraftvarmeværk og det er overskudsvandet herfra der er blevet til et kæmpe badekar med det dejligste varme vand lige til at hoppe i hele året rundt. Solen skinnede og vi nød de kolde colaer i fulde drag og følte os hensat til en sydhavsø.

Prisniveauet i Island er næsten som herhjemme, det vil sige benzinen er ca 1,- kr dyrere pr. liter og går man en stor bue udenom kød, kylling og grøntsager og i stedet investerer i fisk, lam, laks og rejer kan man holde udgifterne på et passende niveau, citrusfrugter og hollandske "plastic-jordbær" var også til at købe for penge.

Tilfældigt mødte vi vore tre motorcykelvenner igen i Reykjavík, nemlig lørdag, den 6. august ved restaurant Perlen, der ligger på toppen af 6 geotermiske tanke. Gensynsglæden var stor og over en kop eventuelt i Perlens cafeteria blev rejsens højdepunkter genopfrisket og een ting vi er enige om er at udfordringerne er store, men belønningerne er endnu større. Island er hele verdens "Snehvide".

Scenerierne skifter ustandseligt og det ene mere unike landskab afløser det andet. Det er modsætningernes land i sort og hvidt, varmt og koldt. Neongrønne fjælde, vidtstrakt grå ørken, turkisblå gletchere med med søer i samme betagende farve. Områder med kogende svovl og mudderpøle, uendelige lavamarker, frodige oaser med varme kilder, vulkankratere, storslåede vandfald.

Vejret er et kapitel for sig, det ændrer sig ustandseligt, så alle dage kan byde på sol og sommer, regn og rusk, tåge og sne og midt i dette utrolige landskab, blomstrer millioner af små gule, lilla og hvide blomster.

- man taber ikke bare næse og mund. Man taber også sit hjerte.

Ulla Häll

Det kan anbefales at læse Politikens "Turen går til Island" og ikke mindst Skarv-guide "Island rundt" er rigtig god.

- Husk kort, vi anbefaler målestok 1:500.000 fra Landmælinger Islands, kan købes hos Nordisk Korthandel, 33 13 26 38.

Billeder:

1. *Skogafoss, hvor man kan gå bagom vandfaldet.*
2. *Vi krydser smeltevandselven ved gletschersøen Lónid, på vej mod Þorsmörk.*
3. *Toyota'ernes kapsejllads på vej mod Álftavatn.*
4. *Skiltet med alle advarslerne, står kun ved de vadesteder der virkelig er farlige.*
5. *Vi skulle selvfølgelig lige ud og køre fast i sneen.*
6. *Vejen over Lónsheiði må repareres for at få bilen med.*
7. *De to Michael'er skubber motorcyklerne over et vadested.*
8. *Hulerne ved Surtshellir, hvor de fredløse levede i skjul.*
9. *Den blå lagune med kraftværket i baggrunden.*

Kort over turen Island rundt

Ulla Häll og Michael Nielsen, Vestervang 30, 8850 Bjerringbro, 86 68 16 64